Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Meditationes vitae Christi

Pseudo-Bonaventura

[Straßburg], [um 1496]

De contentione inter misericordiam et veritatem. Capitulum. II

urn:nbn:de:bsz:31-289983

Visual Library

ita de ſilibus. Tu aũt ſi ex his fru
ctũ ſumere cupis: ita te preſentē ex
hibeas eis q̄ dicta vel facta p dñm
narrant: ac ſi tu auribus audires
ea: vel oculis videres: toto mentis
affectu diligēter: delectabil'r ⁊ mo
roſe: oĩbus aliis curis ⁊ ſolicitudi
nibus tunc omiſſis. Quare te ro/
go dilecte mi vt hunc laborē meũ
quē ad dei laudē: tuũ profectum ⁊
meā vtilitatē aſſumpſi: letanter ſu
ſcipias ⁊ letantius deuotius ⁊ ſolli
citius te exerceas in eodē. Initiũ
igit' ab incarnatiõe ſumendũ eſt: ſ;
quedā ipſam preceſſiſſe ⁊ ĩ celis cir
ca deũ ⁊ angelos beatiſſimos me/
ditari poſſumus: et in terris circa
glorioſam virginē: q̄ mihi vident' p
mitus explicāda: ideo de ipſis pri/
mitus videamus.

¶ De meditatiõib' eoꝝ que precedunt incarnationē. Et pmo de ſollicita pro nobis angeloꝝ interceſſiõe. ¶ Ca. I

Cum p longiſſima tpa vl/
tra ſpaciũ quinq; miliũ an/
noꝝ: miſerabil'r iaceret ge
nus humanũ ⁊ nullus ꝑter pctm
pmi hoĩs aſcēdere poſſet ad patriā
beatiſſimi ſpũs cõpatientes tante
ruine: ac de ſua reſtauratiõe ſollici
ti: licet pluries ante: tñ adueniēte
plenitudine tpis inſtātius ⁊ deuo/
tius taliter dño ſupplicarũt: ⁊ pro/
cidentes in facies ſuas ante thro/
nũ eius oẽs ſimul ꝯgregati dixerũt.
Dñe placeat maieſtati tue nobilē ⁊
rõnabilē creaturā: ſc; hoĩem: ꝑpter
tuā ſolā bonitatē facere: vt ſit ipſi
ſalus hic nobiſcũ ⁊ nob' ex ipſa no/
ſtraꝝ ꝯtingat reſtauratio ruinaꝝ.
Ecce dñe oẽs pereũt: ⁊ nẽo ſaluat':
⁊ in tot annoꝝ curriculis neminē
hic vidim'. De oĩb' hoſtes nři triũ
phāt: ⁊ de ipſis nõ nře ruine: ſ; tar
taree ſpelũce replent'. Vt q̄d ḡ dñe
naſcunt'? Quare dñe tradunt' be/
ſtiis aĩe ꝯfitētes tibi? Et ſi p tuā iu
ſticiā hoc fiat: tps tñ mĩe eſt. Et ſi p
mi parētes mādatũ tuũ trāſgreſſi
ſunt incaute: ſubueniat miſeratio
tua. Memēto q̄ ad tuā imaginē ⁊
ſilitudinē creaſti eos. aperi dñe mi
ſericorditer manũ tuā ⁊ imple eos
bñdictiõe. Nā oculi oĩm ſperāt in
te: ſic oculi ſeruoꝝ ad man' dñoꝝ
ſuoꝝ donec miſerearis ⁊ ſubueni/
as remedio ſalutari.

¶ De ꝯtentiõe inter miſericordiā et veritatē. ¶ Ca. II

His dictis miſcdia pulſat vi
ſcera pris vt ſubueniret: ſe/
cũ hñs pacē: ſ; ꝯ dicebat ve
ritas: ſecũ hñs iuſticiā: ⁊ inter eos
ꝯtrouerſia facta ē. put narrat btũs
Ber. pulcro ⁊ lõgo ſer. j. d' annũcia
tiõe. Sz ego ſuccincte. put potero
referā ſententiā. Frequēter eñ di/
cta ſua melliflua intēdo adducere
ſ; plerũq; cũ explanatiõe: ꝑpter pro
lixitatē vitandā. Hec ē dictoꝝ ſuo
rũ ſentētia. Dicebāt pax ⁊ miſcdia
dño. Nunqd ineternum proiicias
dñe: aut obliuiſceris miſereri? Et
hoc ei lõgo tpe ſuſurrabāt. Rñdit
dñs dicēs: Sorores vře q̄s ꝯtrias
videtis: ⁊ eas pariter audiamus.
Quib' vocatis cepit miſcdia dice
re. Eget miſeratiõe diuina creatu/
ra rõnalis: qm̃ miſera facta ē ⁊ mi
ſerabilis valde: venit tempus mi/
ſerendi eius ⁊ iam preteriit. E con/
tra veritas. Oportet domine im/
pleri ſermonē quem locutus es.

Totus moriaꝛ adã cũ oĩbus qui ĩ
eo erãt: qꝛ preuaricãdo pomũ gu/
ſtauit. Dixit miſcðia: vt qd dñe fe/
ciſti me? Sic em̃ veritas: ꝙ ego pe
rij ſi nunq̃ʒ miſerearis. Econtra ve
ritas. Si predictã ſententiã tuã p̃
uaricatoꝛ euaſerit: etiã nec veritas
tua permanet ineternũ. Fuit autẽ
hec queſtio per patrẽ miſſa ad filiũ
Ipſa aũt veritas corã eo eadẽ fate
baꝛ. Fateoꝛ dñe ꝙ bono zelo mo/
uetur miſericoꝛdia: ſed nõ aſſenti/
rem: qꝛ preuaricatoꝛi potius parce
re vult q̃ʒ ſoroꝛi. At miſcðia. Tu
neutri parcis: ſed indignatiõe ſe/
uis cõtra preuaricatorẽ: vt inuol/
uas pariter ꝛ ſororẽ. Sʒ nihilomi/
nus fortiſſime veritas allegabat.
Dñe ꝯtra te hec queſtio intorqueꝛ:
ꝛ cauendũ ne verbũ patris euacue
tur. Dixit pax. Parcite vobis a ver
bis iſtis. Virtutũ non eſt honeſta
ꝯtentio. Videns controuerſiã ma
gnã: ꝛ rõnes fortes ꝛ efficaces: nõ
vidẽs quõ circa hoĩem poſſent mi
ſericoꝛdia ꝛ veritas cõſeruari: ſcri/
pſit rex ſententiã ꝛ paci que propin
quius ſtabat dedit legendã: ſic ꝯti
nentẽ. Hec dixit. Perij ſi Adã nõ
moriaꝛ. Et hec dixit. Perij ſi miſeri
coꝛdiã nõ ꝯſequaꝛ. Fiat moꝛs bo/
na: ꝛ habet vtraq̃ʒ que perijt. Ob/
ſtupuerũt oẽs in verbo ſapiẽtie: et
ꝯſenſerũt vt moriaꝛ: miſericoꝛdiaʒ
ꝯſequẽdo. Sed querũt quõ poteſt
moꝛs bona fore cum ſit hoꝛribilis
etiam ipſo auditu? Reſpondit rex
Moꝛs peccatoꝝ peſſima: ſed ſan/
ctoꝝũ eſt glorioſa ſeu precioſa. Vt
ergo reperiaꝛ ianua vite: inueniaꝛ
qui ex charitate moriaꝛ nõ obnoxiꝰ
moꝛti: et ſic moꝛs nõ poteſt tenere
innoxiũ: ſed faciet in ea foramẽ per

quod tranſeant liberati. Placuit
ſermo. Sʒ vbi talis poterit reperi
ri? Redijt ergo ad terrã veritas: et
miſcðia remãſit in celo. Nam iu/
xta ꝓphetam. Dñe in celo miſcðia
tua: ꝛ veritas tua vſq̃ʒ ad nubes.
Circuit veritas oꝛbem terraꝝ ꝛ ne
mo mundus a ſoꝛde: nec infans
vnius diei. Miſcðia perluſtraꝛ ce
lum ꝛ neminẽ inuenit qui ſufficiẽ/
teʒ ad hoc habeat charitatẽ. Oẽs
em̃ ſerui inutiles ſumus: ꝛ cũ be/
nefecerimus: dicere debemꝰ ꝙ in/
utiles ſerui ſumus. Si ergo hec vi
ctoria debeaꝛ quo nemo maiorem
charitatẽ haberet: vt aĩam ſuã pro
inutilibus poneret. Redeũt ergo
ad ſtatutũ diẽ anxie multũ: nõ in/
uento quod deſiderabãt. Dixit er/
go pax. Vos neſcitis quicq̃ʒ: nec
quicq̃ʒ cogitatis. Nõ eſt qui faciat
bonũ nõ eſt vſq̃ʒ ad vnũ: ſed q̃ de/
dit ꝯſiliũ ferat auxiliũ Intellexit er
go deus et ait: Penitet me feciſſe
hoĩem quẽ creaui. Et vocato Ga/
briele dixit ei: Vade dic filie ſyõ id
eſt marie. Gaude filia ſyõ: ecce rex
venit tibi. Vſq̃ʒ huc Bernar. Vi/
des igiꝛ q̃ʒ magna pericula fuerũt
ꝓpter peccatũ: ꝛ q̃ʒ magna difficul
tas ſit ĩuenire remediũ. In hoc er
go ꝯſenſerũt predicte virtutes pre/
cipue in perſona filij. Nam perſo/
na patris aliqualiter videꝛ terribi/
lis ꝛ potens: ꝛ ſic ſuſpicari quodã/
modo potuiſſent pax ꝛ miſericoꝛ/
dia. Perſona vero ſpũſſancti beni/
gniſſima eſt: ꝛ ſic ſuſpicari poterãt
iuſticia ꝛ veritas. Ideo perſona fi/
lij tanq̃ʒ media accepta eſt ad hoc
remediũ faciẽdũ. Hoc aũt nõ pro/
prie: ſʒ appropriate intelligas. Tũc
impletũ eſt illud ꝓpheticũ. Miſeri

coꝛdia ⁊ veritas obuiauerūt ſibi iu/ſticia ⁊ pax oſculate ſunt.

De his que poſtea in celis contingere potuerūt poſſumus meditari de vita beate virginis Marie ante incarnationē domini noſtri Jeſu chriſti. Ca. III

Circa virginē xp̄o ex q̄ incarnatio facta eſt poſſumꝰ meditari vitā ipſius. Unde ſcias ꝙ cū eſſet triū annoꝝ: fuit oblata a parētibꝫ in templū: ⁊ ibi ſtetit vſq; ad decimūq̄rtū annū. Quid aūt fecerit ibi poſſumus ſcire ex reuelatiōibꝫ ſanctis factis: vt deuote credit̃ ſctē Eliſabeth: cuius feſtū ſolēniter celebramꝰ: in q̄bꝫ hec inter alia ꝯtinent̃. Qñ inq̄t: pr̄ meꝰ ⁊ mater mea dimiſerūt me in templo ſtatim in coꝛde meo ꝓpoſui deū habere in patrē ⁊ deuote cogitabā q̄d facere poſſem deo gratū: vt mihi dignaret̃ dare ſuā gratiā. Et feci mihi dare legē dei mei: ac ex oībus preceptis diuine legis tria ſeruaui in coꝛde meo. ſ. Diliges dñm deū tuū ex toto coꝛde tuo: ⁊ ex tota aīa tua: ⁊ ex tota mēte tua: ⁊ ex oībꝰ viribus tuis. Itē diliges proximum tuū ſicut teipm̄. Itē odio habebis inimicū tuum. Iſta ſeruaui in coꝛde meo: ⁊ ſtatim oēs virtutes apprehendi: ⁊ q̄ in ipis ꝯtinent̃. Et ſic volo dicere. Aīa em̄ aliquā virtutē habere nō p̄t: ſi deum tota virtute nō diligat. Ab iſto em̄ amoꝛe deſcēdit oīs gratie plenitudo. Poſtq̄3 autē deſcēdit nō perſeuerat in aīa: ſed fluit vt aqua: niſi inimicos ſuos ſcz peccata ⁊ vitia odio habeat. Qui ergo vult ſuā gratiā habere ⁊ poſſidere: opoꝛtet eum coꝛ ſuū ad amoꝛē ⁊ odium oꝛdinare. Uolo ergo te facere ſicut faciebā. Surgebam ſemper in medio noctis: ⁊ pergebā ante altare templi: ⁊ tanto deſiderio: tanta voluntate: tāta affectione qua poterā ⁊ ſciebā: petebā gratiā obtinui dei: ſeruando illa tria p̄cepta ⁊ oīa mandata legis. Et ſic ſtans ante altare ſeptē petitiōes faciebā deo. Primo petebā gratiā qua poſſem implere primū p̄ceptum. ſ. ipm̄ diligere ex toto coꝛde ⁊c. Scd̄o petebā grāz qua poſſem diligere proximū ſm̄ voluntatem ſuā ⁊ beneplacitū ſuum: ⁊ vt faceret me amare oīa q̄ ipe amat ⁊ diligit. Tertio petebā vt ipſe me faceret odire et fugere que ipe odit. Quarto petebā humilitatē: patiētiam. benignitatē: manſuetudinē: ⁊ oēs virtutes: per quas efficerer gratioſa ante ꝯſpectū ſuū. Quinto petebam vt me faceret videre tēpus in quo naſceret̃ illa ſanctiſſima virgo q̄ filium parere deberet: ⁊ vt ꝯſeruaret oculos meos vt poſſem eam videre: ⁊ aures vt poſſem eam audire: linguā vt poſſem eam laudare: manus vt poſſem ei ſeruire: pedes vt poſſem ad ſuum ſeruitium ire: ⁊ genua vt poſſem dei filium in gremio tenere. Sexto petebam gratiā obediēdi mandatis et oꝛdinatiōibus pontificis templi. Septimo petebā vt templū ⁊ vniuerſum ꝑplm̄ ad ſuū ſuitiū ꝯſeruaret. His g̃ auditis dixit. O ancilla xp̄i dulciſſima dn̄a noue etatꝭ: grā ⁊ virtutibꝰ plena? Rñdit btā v̄go. Pro firmo ſcias: ꝙ ita me reputabā ream ⁊ viliſſimā ⁊ grā dei indignā